

A Manuel Rodríguez López

In memoriam

MAR DE ARDENTÍA

O mar tomou do mar o seu camiño,
atopou no equinoccio esoutro alento,
na gramática voz tivo o sustento
chamando a sotavento paseniño.

O mar medrou co mar. Vén amodiño
condescendentemente tras do vento,
vogando sen compás, sen alimento,
contra a relasca cruel, decontadiño.

Seica el non quixo naufragar na vaga,
desconsoladamente, en nós aciaga.

Sentiu o mar na area a súa procura

de branca luz das horas da ardentía.

Achou na cor do sal melancolía,
no abrazo dos argazos a tenrura

Alexandre Nerium

